

gamle problemer, falder man tilbage igen. Det er vi gradvist ved at gøre noget ved, og her kunne man sige, at det er en ekstra ansporing til at forsøge en ekstraordinær indsats med nye erfaringer for en forstærket indsats, når de pågældende kommer hjem fra afvæning og behandling.

Tom Behnke (FRI):

Når man nu har besluttet, at man vil lave, om jeg så må sige, en opstramning i forhold til det, man gjorde, da man startede med metadonbehandling, og nu vil stramme op og gøre det, man egentlig oprindeligt havde besluttet, vil det jo alt andet lige koste nogle penge.

Mit spørgsmål er: Har regeringen allerede på nuværende tidspunkt, hvor ideen er lanceret, gjort sig nogle overvejelser om, hvad det vil komme til at koste? Vil man finde pengene via satspuljemidlerne, eller vil det blive over finansloven, eller vil man overlade det til amterne og kommunerne? Hvor ligger finansieringen af hele det projekt, og hvor længe skal projektet køre?

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg venter på et udspil fra sundhedsministeren om, hvordan vi nærmere kan gribe det an, for selve det at udlevere fri heroin ligger som bekendt i Sundhedsministeriets regi, og det siger jo også lidt om, hvor forsigtige vi skal være. Det har noget med menneskers helbred at gøre. Der er nogle vellykkede forsøg i Københavns Kommune med at bruge metadon i flydende form, men om vi kan prøve at gå videre ad den vej, vil jeg vente med selv at tage stilling til, til jeg har fået et udspil fra sundhedsministeren.

Der blev i den fordeling af satspuljemidlerne, der lige er aftalt, sat 10 mio. kr. af i 4 år til nogle nye alternative forsøg. Hvordan de skal udmøntes, har partierne ikke aftalt, men det vender jeg tilbage med, når jeg har fået nærmere meldinger fra sundhedsministeren. Der er selvfølgelig ingen grund til allerede nu at kaste sig ud i udmøntningen af de penge, men det er noget, vi arbejder med, og hr. Tom Behnke, der jo har arbejdet med narkomaner i mange år, ved selvfølgelig godt, at det er ekstremt svært at finde de rigtige løsninger på disse problemer. Men man kan jo spørge: Kan det her give anledning til fornyet overvejelse? Har vi ikke været gode nok til at gøre de ting, vi har gjort?

Birthe Skaarup (DF):

Jeg kunne godt tænke mig at spørge ministeren om de tiltag, der er gjort rundtomkring, og hvor der er faktisk er gjort nogle rigtig gode erfaringer. Eksempelvis har den institution i Aalborg, der hedder Bixen, virkelig formået at støtte misbrugere. Har ministeren sat sig ind i, hvorledes man gør det på netop denne her institution? Jeg synes, det er utrolig vigtigt, at man virkelig udpeger de institutioner, hvor der er gjort de bedste erfaringer netop inden for misbrugsområdet.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Rent umiddelbart ved jeg ikke, om det er den institution, der hedder Gunderuplund, spørgeren tænker på. Det er i hvert fald en af de ledende narcoafvænningsinstitutioner i Nordjylland, og jeg har besøgt den.

I ministeriet har vi en meget tæt kontakt til både de institutioner, der findes, og til den ambulante behandling og ikke mindst den efterhjulps, der gives, når man vender hjem fra et behandlingstilbud. Et af de store problemer, vi har ikke bare på dette område, men også på andre områder, er: Hvordan udnytter vi de positive erfaringer, der er gjort? Hvordan sætter vi dem i system? Vi laver massevis af inspirationskataloger og erfaringsopsamling, men kommuner og behandlere er ved at drukne i materiale, og det er sådan set et uløst problem, hvordan vi virkelig kan håndtere og få nyttiggjort de positive erfaringer, der er. Men jeg er meget opmærksom på det, og vi prøver at være også i personlig kontakt med både dem, der arbejder med misbrugerne, og med andre, for det er en vigtig indfaldsvinkel til at gøre det bedre.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 15

Frank Dahlgaard (UP):

Danmark er et af verdens allerrigeste lande, hvis man skal tro statistikken, og det tror jeg man skal. Velstanden er også meget jævnt fordelt, i hvert fald i forhold til næsten alle andre lande.

Alligevel er Danmark mig bekendt det land, der har de allerstørste og højeste udgifter til det sociale område. Hvordan kan det gå til? Jo rigere vi bliver, jo større bliver de sociale udgifter. Jeg fatter det ikke. Kan ministeren forklare det?